

Kapitola 5

V pondělí ráno zaklepal táta na dveře mého pokoje, aby mě vzbudil. Trubka si zřejmě myslela, že nás přepadli, protože se vyřítila zpod postele a štekala jako šílená. Vrhla se ke dveřím, vrčela a vyla. Táta je rychle otevřel.

„Pst, pst, pst!“ chlácholil ji, ale už bylo pozdě. Trubka probudila mámu. Normálně máma vstává až potom, co odejdeme do školy. Má v centru pronajatou kancelář, kam jezdí přes den psát. Domluvili se, že táta nás bude vozit ráno do školy a ona nás odpoledne vyzvedne. Takhle si může chvíli přispat.

Ale dneska ráno ne. A když se máma pořádně nevyspí, dokáže být kvůli tomu dost rozmrzelá.

„Henry!“ zahulákala ze svého pokoje.

„Promiň, zlato!“ zavolal táta zpátky. „Ello, pustíš Trubku ven?“

Vylezla jsem z postele a sešla v pyžamu do přízemí. Trubka za mnou seběhla po schodech a vrtěla ocasem. Otevřela jsem dveře na zahradu a ospale si zamnula oči. Trubka se kolem mě protáhla, začala pobíhat po trávníku a očichávat v jasném ranním slunci pampelišky.

Najednou jsem ztuhla. Na sousední zahradě někdo byl. Stál na terase stejně, jako jsem já stála na naší. A teď zíral na mě a na mého psa.

Byl to Nikos Stavros. Chodí se mnou do stejného ročníku. I když mají zahradu hned vedle nás, skoro nikdy se nepotkáme. Já totiž na zahradu moc nechodím. Většinou jsem doma a cvičím u klavíru. A on je taky většinou doma a – pokud vím – učí se. Je to jeden z nejchytřejších kluků z naší třídy.

Takže jaká je pravděpodobnost, že bude na zahradě, právě když v pyžamu otevřu dveře?

Ne že by mi to vadilo. Nejsem jako Tara s Natašou, které jsou posedlé kluky a pořád se něčemu chichotají. Já se snažím kluky ignorovat. Jen odvádějí moji pozornosti od mé hudební kariéry.

Ale vážně! Po celém pyžamu mám obrázky malých krav, které hrají na hudební nástroje!

Krav!